

Móra Ferenc

HOMOKORSZÁGBAN*

Homokország nem az Óperenciás-tengeren túl van, hetedhét ország ellen, hanem innen a várostól egy ugrásnyira van, hetedhét akácfa ellen. Nincs is benne aranyerdő, ezüsterdő, hanem van száz út szőlő. Száz út közepén nincsen kakaslábon forgó vár, hanem van egy hajnalicskavirágos kis gunyhó, abban lakik nagyapó, nagyanyó meg Panka. Nagyapó Homokországnak a királya, nagyanyó a királynéja, Panka meg éppen a királykisasszonya.

Királykisasszony udvari nép nélkül csakúgy meg nem élhet, mint liliom harmat nélkül. No, Pankát nem kell félteni, van annak mindene! Mitvisz kutyának hívják az ajtónállóját, Bogár cicának a szobalányát, Szuszinyuszinak az udvari mulattatóját. Vannak udvari koldusai is: egy fészekalja kis csirke. Az udvari postása pedig senki más, mint a sárgarigó. Attól szokott ő üzenetet küldeni a városba apukának, anyukának, akik csak vasárnaponként járnak ki látogatóba Homokországba.

Ahol ni, éppen most adj a királykisasszony a parancsot az udvari postásnak:

– Hallod-e, te sárgarigó, mondd meg az én apukámnak, anyukámnak, hogy küldjenek nekem egy angyalos labdát.

– Jó, jó – ígéri a sárgarigó, s azzal berepül a fészkébe, mert az alkonyat szárnya sötétedik már az ég alján, s gyújtogatni kezdi zöld mécsét a fűben a szentjánosbogár.

Hol járt a rigó, hol se, az akácvirágzagú éjszakában, azt én meg nem mondhatom, de reggelre már a Panka kis ágyában dagadozott az angyalos labda. A sárgarigó meg ott rikoltzott az ablak alatt a sípjával, ahogy egy homokországi postáshoz illik.

– Hallod, Panka, mit mond a sárgarigó? – kérdezte nagyanyó. – Azt üzeni apuka, anyuka, hogy szófogadó, jó kislány légy ám!

Jaj, azt látni kellett volna, hogy elfogta a pulykaméreg egyszerre a homokországi királykisasszonyt! Még őneki ilyen üzenetet mer hozni az a haszontalan sárgarigó! Úgy megfenyegette egy szőlőkaróval a postást, hogy az menten otthagya a hivatalát. Kibujdosott Homokországból a nyárfaszigetre.

– Bánom is én – kiabált utána Panka –, találok én tenálad különb hírhordót is! Tudom, hogy a szarka nem tud mit csinálni örömeiben, ha megteszem udvari postásnak.

Csakugyan, a szarka már akkor ott illegette magát egy száraz ágon. De olyan fürgén billegette a farkát, mintha csak azt akarta volna mondani:

– Miben lehetek szolgálatodra, homokországi királykisasszony?

– Üzenetet akarok küldeni apukának, anyukának, hogy vegyenek nekem egy bodor bárányt. Fehér legyen a szőre, mint a hó, kék pántlika legyen a nyakában, ezüstcsengő a kék pántlikán.

A szarka jó postás volt, mert másnap reggel a bodor bárány már ott döfölte a Panka ágyacskáját, a postás meg ott csörgött az ablak alatt.

– Ej, de szeretném tudni, mit csacsog ez a szarka! – sóhajtott Panka. – Bizonyosan azt meséli, hogy milyen nehéz volt neki ez a bárány.

Nagyapó éppen ott öntözgette a rózsafákat, s egyszerre letette a locsolókannát.

– No majd én meghallgatom, mit csörög a szarka – azt mondja. – Mert én megtanultam ám katonakoromban szarkanyelven is. Hát azt mondja a szarka, Panka lelkem, hogy a jó gyerek nem parancsot küld a szüleinek, hanem szépen megkéri őket.

Máig is örülök, hogy ott nem voltam, mikor Panka a cirokseprőt hozzávágta a szarkához.

– Eredj innen, te rossznyelvű madár! Majd keresek én magamnak másik postást.

Igen ám, de hol? A galambok szóba se álltak Pankával, a verebek pedig kereken kimondták, hogy ők nem vállalnak olyan szolgálatot, amelyikért szőlőkaró meg seprűnyél a fizetség.

Utoljára bizony a csigabigához ereszkedett le Panka, aki ott meresztgette a szarvát a ribizli-bokrok alatt.

– Kis csigabiga, leszel-e a postásom?

Kis csigabiga hol bekapta, hol kiöltötte a szarvát. Bizonyosan ez jelentette csigabiga nyelven az igent, tapsolt Panka örömeiben.

– Kis csigabiga, szaladj haza apukához, anyukához, mondd meg nekik, hogy küldjenek nekem egy szép zöld selyem napernyőt. De tüstént, de sebesen ám, mert mind fölsüti a nap az orcácskámát.

– Vége lesz a tavasznak, mire a te postásod odaér! – nevette el magát nagyanyó.

– Hát még mire visszaér! – kacagott nagyapó. – Akkorra úgy megnő a szakállam, hogy háromszor csavarhatom a derekamra.

– Beszélhetek nekem – gondolta Panka, s tenyerébe véve a csigabigát, még fodormentacukorral is megkínálta, hogy jobb kedve legyen az úton. Az új postás azonban köszönte szépen a vendégséget, de azt mondta, hogy ő nem él cukorral, mert kihull tőle a foga.

– Nem bánom én, csak a lábad ki ne hulljon – tette le Panka az új postást, azzal megmutatta neki az országutat, és bement lefeküdni.

Egész éjszaka a zöld selyem napernyővel álmodott, mert csak nem volt az reggel az ágyához támasztva. Nem ám, még másnap se, de még harmadnap se. Bizonyosan eltévedt az úton az az ügyetlen csigapostás.

Jön azonban egy hét múlva apuka kifelé, szalad is elejbe Panka, mint a nyúl.

– Hát a napernyő hol van?

– Micsoda napernyő?

– Amit a postásomtól üzentem.

– Micsoda postástól?

– Hát a csigabigától.

– Színét se láttam én annak – csóválta apu a fejét. – Hanem azért ne búsulj ám, szívecském: lesz itt napernyő annyi, hogy akár a Mitvisz is napernyő alatt kergetheti az ürgéket.

– De zöld selyem?

– Éppen zöld selyem. Ahol van ni, a gunyhó ajtajában.

– Nem látom – meresztgette Panka a virág szemét.

– Nem látod azokat a szép nagy tormaleveleket? Tormalevél napernyő illik a homokországi királykisasszony kezébe!

Azzal letép egyet a nagy zöld levelekből – hát, uramfia, ott gubbaszkodik a hegyében a csigabiga.

Éppen egy tormalevélnyit haladt egy hét alatt. Azóta nem bízzák Homokországban csigára a postát, mert még megenné maga alatt az országutat.

(Az *Én Ujságom*, 1914/ 31. *Mór Márton* néven
Móra Ferenc: *Hol volt hol nem volt*, Ifjúsági Könyvkiadó, 1956. 68-71.)

* A mese első változata: *Csigaposta*, *Tanyai Tamás* néven (Az *Én Ujságom*, 1907/31.).